

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/40/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200859
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200859.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu JUDr. P., bytom B., zastúpeného JUDr. Erikom Šablatúrom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Holíčska 13, Bratislava, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-PS-PK-172/2010 z 22. februára 2010 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/82/2011-91 z 05. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/82/2011-91 z 05. júna 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „MV SR“), č. p.: SLV-PS-PK-172/2010 zo dňa 22. februára 2010, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz MV SR č. 465 zo dňa 04. novembra 2010, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky za to, že v čase mimo výkonu štátnej služby, potom ako riadil osobné motorové vozidlo sa odmietol na výzvu podrobiť dychovej skúške na zistenie použitia alkoholických nápojov a odmietol sa podrobiť aj odberu krvi za účelom zistenia alkoholu v nej, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu.

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého z ustanovenia § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z. v tom čase platnom znení, jednoznačne vyplývajú základné povinnosti žalobcu ako

policajta. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo zo strany žalobcu k ich porušeniu, čo bolo dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané. Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu boli z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobe v celom rozsahu vyhovel, dôvodiac tým, že rozhodnutie krajského súdu je nesprávne, pretože súd nedostatočne zistil skutkový stav, nevysporiadal sa s predloženými dôkazmi a s tvrdením žalobcu a vec nesprávne právne posúdil.

Podľa žalobcu ak krajský súd vo svojom rozsudku na strane 4 konštatoval že „dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej aj „PZ“) bolo porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, ktoré spočívalo v tom, že v čase výkonu mimo štátnej služby, potom ako riadil osobné motorové vozidlo odmietol na výzvu podrobiť sa dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov a odmietol sa podrobiť aj odberu krvi“, mal krajský súd a žalovaný vziať do úvahy, že žalobca odmietol dychovú skúšku ako aj odber krvi z dôvodu, že zasahujúci príslušníci PZ neboli v zmysle zákona kompetentní konať, a na miesto činu mal byť privolaný vyšetrovateľ Inšpekcie MV SR, ktorý v zmysle zákona č. 301/2005 Z. z. trestného poriadku v platnom znení (ďalej len „Trestný poriadok“), bol vyslovene povinný vykonať neodkladné a neopakovateľné úkony, ako obhliadku miesta činu, zaistenie stôp, vykonanie dychovej skúšky alebo odberu krvi. Privolanie vyšetrovateľa žiadal žalobca, pretože iba tento bol, kompetentný prípad riešiť a mohol podať relevantné dôkazy a správu o tom, čoho sa žalobca dopustil alebo, či bol skutok, ktorý oznámili príslušníci Mestskej polície len umelo vykonštruovaný.

Samotné konštatovanie súdu, že žalobca sa odmietol podrobiť dychovej skúške a odberu krvi považuje žalobca za účelové a nezodpovedajúce reálnej situácii.

Mal za to, že krajský súd nesprávne posúdil právne postavenie žalobcu v danom čase a v tom, že príslušníci Mestskej polície obmedzili jeho osobnú slobodu z dôvodu, ktorý uviedli v „úradnom zázname“. Dôvod uvedený v tomto zázname nasvedčoval, že žalobca mal spáchať závažné trestné činy.

O závažnosti situácie svedčí podľa žalobcu aj to, že na miesto činu bol privolaný zástupca riaditeľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV (ďalej len „zástupca riaditeľa ÚJKP OR PZ Bratislava IV“), v danom prípade je menovaný zástupca vyšetrovateľom tohto riaditeľstva. Tento vyšetrovateľ bol však absolútne pasívny a nečinný, a nezabezpečil, aby bol privolaný vyšetrovateľ Inšpekcie MV SR, ktorý jediný mohol v zmysle zákona vykonať relevantné právne úkony. Na túto skutočnosť poukazoval žalobca a žiadal, aby bol privolaný službukonajúci vyšetrovateľ MV SR. V tejto súvislosti nie je možné nerešpektovať právny stav, t. j. úradnú povinnosť vyšetrovať trestné činy v zmysle § 2 ods. 1 písm. d/ zákona č. 171/1993 Zb. o policajnom zbore v platnom znení (ďalej len „zákon o policajnom zbore“).

Podľa žalobcu krajský súd vo svojich právnych úvahách stavia všetko do etickej a morálnej roviny, t. j., že žalobca porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom, pričom sa opiera o dôkazy: „úradné záznamy“ - hliadky Mestskej polície, hliadky OO PZ Dúbravka, riaditeľa OO PZ Rača a riaditeľa OO PZ Dúbravka.

V žiadnom „úradnom zázname“ nie je uvedené z akého dôvodu nebol privolaný príslušný vyšetrovateľ Inšpekcie MV SR. Taktiež nie je uvedené prečo nebola vykonaná obhliadka miesta činu, prečo neboli zaistené stopy a svedkovia, ktorí si mali zákrok hliadky Mestskej polície proti žalobcovi natáčať na mobilné telefóny. V žiadnom zázname nie je uvedené podľa akého zákona a z akého dôvodu bola obmedzená osobná sloboda žalobcu a navyše v správe od vyšetrojúcej lekárky je uvedené, že žalobca spôsobil dopravnú nehodu. Treba uviesť a poukázať na to, že žalobca bol obvinený hliadkou Mestskej polície, že je v stave nepričetnosti z alkoholu, pričom lekárka to nezistila. Nezistila to ani príslušníci hliadky OO PZ Dúbravka, uvedené tvrdili iba príslušníci Mestskej polície. Položil otázku, z akého dôvodu neboli tieto rozpory skúmané a prečo vec nebola vyšetrovaná orgánom, ktorý má k tomu zákonnú kompetenciu, teda vyšetrovateľom Inšpekcie MV SR.

K úvahe krajského súdu poukazujúcej na „nariadenie ministra vnútra SR č. 18/2008“ zo dňa 12. marca 2008, najmä na tú časť, v ktorej sa uvádza, že policajt poruší služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom, keď v čase osobného voľna odmietne dychovú skúšku v súvislosti s vedením vozidla, žalobca uviedol, že z právneho hľadiska je potrebné v prvom rade konať v zmysle príslušného zákona, t. j. zákona č. 8/2009 o cestnej premávke v platnom znení (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) v ktorom sú uvedené povinnosti vodiča, tzn., že musí rešpektovať výzvy, príkazy a pokyny príslušníkov PZ. V zákone o cestnej premávke sú uvedené aj oprávnenia príslušníkov PZ, napr. vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu na požitie alkoholu pred jazdou. Tiež je potrebné zobrať do úvahy aj situácie, kedy sú príslušníci PZ obmedzení na osobnej slobode, sú voči nim podané spáchali trestný čin alebo viac trestných činov ako v prípade žalobcu a vtedy je tiež priestupca povinný podrobiť sa vyšetreniu na požitie alkoholu, ale len podľa platných právnych predpisov. Napr. procesných úkonov vykonaných vyšetrovateľom Inšpekcie MV SR podľa príslušných ustanovení trestného poriadku. Príslušníci hliadka OO PZ Dúbravka nemali v danom prípade žiadnu zákonnú kompetenciu konať za vyšetrovateľa Inšpekcie MV SR.

Samotné nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky, nedáva podľa žalobcu kontrolujúcim kompetenciu, aby boli vykonávané vyšetrenia u vodičov - policajtov, na to sú v našej legislatíve prijaté iné právne normy. Predmetné nariadenia dáva iba návod na to, ako v prípade odmietnutia podrobiť sa dychovej skúške alebo odberu krvi vec riešiť.

Tiež vytýkal, že ak krajský súd ďalej v rozsudku poukazuje na povinnosti uvedené v 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., pričom zdôrazňuje, že policajt má byť čestný a má príkladne rešpektovať zákony a právne predpisy, uvedené podľa žalobcu má platiť nielen pre žalobcu, ale aj pre iných policajtov, napr. tých ktorí vec riešili na mieste činu, a to zástupcu riaditeľa ÚJKP OR PZ Bratislava IV riaditeľov OO PZ Dúbravka a Rača, príslušníkov hliadky OO PZ Dúbravka, vyvstáva otázka, prečo všetci menovaní policajti nekonali tak, ako mali konať podľa zákona, nevyrozumeli vyšetrovateľa Inšpekcie MV SR, nevykonali ani obhliadku miesta činu, nezistili žiadnych svedkov a dokonca ani oznamovateľov trestnej činnosti (príslušníkov hliadky MsP), ktorej sa mal údajne žalobca dopustiť, nevypočuli do policajnej zápisnice.

Podľa názoru žalobcu iba na základe dôsledného vyšetrovania a zdokumentovania miesta činu a výpovedi svedkov, ktorí sledovali zákrok hliadky MsP proti žalobcovi a natáčali si ho na mobilné telefóny by sa dalo zistiť či žalobca skutočne závažným spôsobom porušil služobnú prisahu.

Žalobca ďalej uviedol, že krajský súd vo svojej rozhodovacej činnosti sa opiera o „úradné záznamy“ hliadky MsP, hliadky OO PZ Dúbravka, riaditeľov OO PZ Dúbravka a Rača, pričom ani v jednom zázname nie je uvedená právna kvalifikácia a citovaný zákon, podľa ktorého chceli uvedení policajti podrobiť žalobcu dychovej skúške na požitie alkoholu, nikde nie je zmienka prečo nebol vyrozumiený vyšetrovateľ Inšpekcie MV SR a prečo nebola vykonaná obhliadka miesta činu a zaistení svedkovia trestných činov, ktoré mal spáchať žalobca, napr. príslušníci hliadky MsP, ktorí tvrdili, že na nich zaútočil vozidlom, že do nich skoro narazil, a že do nich mal hádzať aj svoj služobný preukaz. Na veci je zarážajúce aj to, že poškodení príslušníci hliadky MsP do dnešného dňa nepodali na žalobcu trestné oznámenie o útoku na verejného činiteľa, čo je ich povinnosť zo zákona.

Vyššie vedené úradné záznamy by podľa žalobcu mali byť dôveryhodnými dôkazmi, prečo potom nebola vec riadne vyšetrovaná, keď polícia je z úradnej moci povinná trestné činy vyšetrovať. Týmto konaním boli poškodené práva žalobcu na spravodlivé objasnenie veci a bola obmedzená jeho osobná sloboda v zmysle článku 17 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky. Bolo poškodené aj jeho právo na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena v zmysle článku 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a to aj pričinením policajných orgánov Slovenskej republiky, ktorí vec riešili a nezabezpečili úlohy Policajného zboru Slovenskej republiky v zmysle § 2 ods. 1 písm. d/ zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, keď nezabezpečili riadne vyšetrovanie trestných činov, ktoré oznámili príslušníci MsP, a to jednak slovné na mieste činu a neskôr aj zaslaním „úradného záznamu“ na OO PZ Dúbravka.

Postup a posúdenie veci žalovaným len na základe „úradných záznamov“, pričom sám žalovaný si neplnil zákonom mu stanovené povinnosti, t. j. vyšetrovať trestné činy, tak ako mu to ukladajú príslušné zákony, pokladá žalobca za nesprávne tendenčné a účelové. Podľa názoru žalobcu súd keďže si osvojil právny názor žalovaného na vec, skĺzol do roviny moralizovania a vedome ignoroval právny stav a z neho vyplývajúce povinnosti najmä, že vec mala byť vyšetrovaná, mali byť vykonané relevantné úkony ako obhliadka miesta činu, zaistenie stôp, a to aj dychovej skúšky alebo lekárske vyšetrenie orgánov,

ktorý je na to zákonom určený a kompetentný, teda vyšetrovateľom Inšpekcie MV SR. Takto vykonané dôkazy by boli relevantné a vychádzali by z vyšetrovacieho spisu.

V nadväznosti na posudzovanie svojej veci žalovaným a konajúcim krajským súdom žalobca poukazuje na to, že v súčasnej dobe z hľadiska morálky a etiky sú akceptovateľní policajti, ktorí zjavne konali nečestne, napr. opisovanie záverečnej (diplomovej) práce alebo tí policajti, ktorí (boli) stíhaní za zneužívanie právomoci verejného činiteľa. Ak títo funkcionári spĺňajú morálne a etické kritéria, tak žalobca, ktorý bol za svoju prácu viackrát odmenený a je aj darcom krvi a za svoje skutky, ktoré vykonal sa aj priznal, t. j., že porušil zákaz vjazdu na električkové koľaje, by mal byť z hľadiska morálky a etiky rovnako akceptovateľný v Policajnom zbore ako vyššie uvedení policajní funkcionári.

Na základe z hora uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/82/2011-91 zo dňa 05. júna 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Tiež uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prisahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti, ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a dodržiavať služobnú disciplínu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz MV SR č. 465, zo dňa 04. novembra 2010, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že v čase mimo výkonu štátnej služby, potom ako riadil osobné motorové vozidlo sa odmietol na výzvu podrobiť dychovej skúške na zistenie použitia alkoholických nápojov a odmietol sa podrobiť aj odberu krvi za účelom zistenia alkoholu v nej, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu.

Úlohou najvyššieho súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak 1/ porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, a jednak 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

Najvyšší súd k vyššie uvedenému uvádza že, zákon o štátnej službe bližšie nevymedzuje a nekonkretizuje konanie charakterizované ako zvlášť hrubé porušenie pracovnej disciplíny a služobnej prísahy, ale posúdenie ponecháva na správnu úvahu konajúceho služobného orgánu. V danom prípade bolo podľa žalovaného náležite preukázané, že žalobca sa dopustila porušenia povinností uložených mu všeobecne záväznými právnymi predpismi, čím porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Podľa najvyššieho súdu ani v pracovnoprávných predpisoch nie je definícia zvlášť hrubého porušenia pracovnej disciplíny, ktoré je dôvodom skončenia pracovného pomeru. Tieto ustanovenia sú právnymi normami s neurčitou, resp. abstraktnou hypotézou, ktorá ponecháva zamestnávateľskému subjektu, resp. súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vyjadril sám právnou hypotézu normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na dnes už konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej bolo už rozhodnuté, čo možno považovať za porušenie služobnej disciplíny a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom (pozri bližšie napr. rozsudky vo veciach sp. zn. 1Sžo/5/2009, či sp. zn. 8Sžo/48/2008). Porušenie služobných povinností, ktorých sa žalobca dopustil sú definované ako základné povinnosti policajta priamo v § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.. Podľa tohto ustanovenia je policajtovi uložená povinnosť plniť si svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu a podľa citovaného ustanovenia plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Preto porušenie uvedených ustanovení pri zohľadnení všetkých skutkových okolností je možné považovať za porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, z čoho vyplýva záver, že žalobca sa svojím konaním takéhoto porušenia služobnej povinnosti dopustil.

Podľa názoru najvyššieho súdu posúdenie toho, či ponechanie príslušníka v služobnom pomere bude (nebude) na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, je vo výlučnej právomoci, resp. na voľnej úvahe konajúceho služobného orgánu a v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je takáto právomoc zverená ministrovi, ktorý na základe vlastnej úvahy dospel k záveru, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere, by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa najvyššieho súdu, žalovaný a krajský súd (a to i s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) dostatočne odôvodnili, prečo by prípadné ponechanie žalobkyne v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

K námietke žalobcu, že krajský súd a ani žalovaný nevykonali obhliadku miesta, nezaistili stopy a

svedkov, ktorí si mali zákrok MsP proti žalobcovi nатачаť na mobil a nebol privolaný Inšpektor MV SR najvyšší súd dáva do pozornosti, že rozhodujúca pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bola tá skutočnosť, že sa žalobca bezdôvodne odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi prístrojom a taktiež odberu vyšetrenia krvi na urgentnom príjme v NsP L. Dérera v Bratislave, po tom ako nebezpečne jazdil po električkovej trati na motorovom vozidle zn. V., ev. č. K. na Saratovskej ulici v Bratislave, ktorá skutočnosť v konaní nebola sporná.

Z vyššie uvedeného najvyšší súd danú námietku považuje za irelevantnú.

Služobná prisaha nie je príslubom limitovaným na čas výkonu služby. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi k výkonu služby v Policajnom zbore. Príslušník, ktorý tieto vlastnosti nemá a mimo služby sa prejavuje v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť Policajného zboru.

Treba tiež poukázať, že podľa bodu I. rozkazu žalovaného č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ časti a/ ods. 11. bolo všetkým policajtom, a to bez ohľadu na tú skutočnosť, či boli vodičmi motorového vozidla, alebo iba spolujazdcami, prípadne chodcami alebo cyklistami uložené nemariť objektívne prešetrenie dopravnej nehody, ktorej boli účastníkmi, najmä odchodom z miesta nehody pred príchodom policajtov prešetrujúcich nehodu s výnimkou nevyhnutných prípadov (poskytnutie pomoci zraneným osobám, nevyhnutnosť vlastného ošetrenia v zdravotníckom zariadení a pod.), alebo bezdôvodným odmietnutím povinnosti podrobiť sa vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu, alebo omamnej a psychotropnej látky. S touto povinnosťou bol žalobca oboznámený.

V zmysle rozkazu č. 63/2003 bodu 3b v časti I. sa policajt nemôže zbaviť zodpovednosti za svoje protiprávne konanie tým, že, ako spoľahlivo zistený vodič motorového vozidla sa odmietne podrobiť dychovej skúške. Aktívne konanie policajta, alebo jeho vedomá pasivita, ktorá smeruje k zmareniu objektívneho prešetrenia dopravnej nehody, príslušný nadriadený dostatočne opodstatnene považoval za zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Taktiež nariadenia ministra vnútra SR č. 18 zo dňa 12. marca 2008 zakladá dôvod na prepustenie príslušníka PZ zo služobného pomeru, kde v čl. 1 ods. 1 písm. c/ je uvedené, že policajt poruší služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä keď vedie motorové vozidlo v čase osobného voľna pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok alebo odmietne dychovú skúšku v súvislosti s vedením motorového vozidla.

Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu si nemohol nevšimnúť, že žalobca viac krát uvádza skutočnosti, ktoré sa nezakladajú na pravde a sú vytvárané zo strany žalobcu ako účelové, ktorými sa snaží zbaviť svojej zodpovednosti za protiprávne konanie.

Z vyššie uvedeného považuje najvyšší súd žalobcovu námietku, v ktorej uvádza, že odmietol dychovú skúšku ako aj odber krvi z dôvodu, že zasahujúci príslušníci PZ neboli v zmysle zákona kompetentní konať za irelevantnú.

Treba taktiež dodať, že žalobca nebol zadržaný, bol zastavený a kontrolovaný hliadkami Mestskej polície, ktorý postupovali v intenciách zákona. Po tom ako zistili, že sa jedná o príslušníka Policajného zboru SR, tak následne zavolali hliadku OO PZ Bratislava Dúbravka, ktorá taktiež postupovala v súlade so zákonom a upovedomili svoje operačné stredisko, ktoré zabezpečilo účasť riaditeľa OO PZ Bratislava - Dúbravka, zástupcu riaditeľa Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ Bratislava IV a žalobcovho nadriadeného riaditeľa OO PZ Bratislava - Rača, ktorým bolo vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov pred jazdou, kde po opakovaných výzvach sa bezdôvodne odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov pred jazdou a taktiež sa odmietol podrobiť aj odberu krvi za účelom zistenia množstva alkoholu v nej.

Podľa najvyššieho súdu ide o štandardný postup, ktorý je v súlade so zákonom, ktorý musí ovládať aj žalobca vzhľadom na jeho doterajšiu funkciu a postavenie v PZ SR.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa § 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodol.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné, alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

K námietke predloženia a hodnotenia dôkazov najvyšší súd uvádza, že hodnotenie dôkazov patrí do pôsobnosti správnych orgánov. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov posudzuje, či správne orgány hodnotili dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti

§ 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z..

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) u Najvyššieho súdu Slovenskej republiky úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (k tomu pozri bližšie napr. uznesenie č. k. II. ÚS 127/07-21 zo 06. júna 2007 - www.concort.sk, či rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp. zn. 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009, či 8Sžo/547/2009 - www.nsud.sk).

Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2 a 3 zákona č.

73/1998 Z. z.).

Podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky občania majú právo na prácu.

Podľa čl. 36 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä: ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskrimináciu v zamestnaní.

Podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Najvyšší súd k námietke žalobcu, že prepustením zo služobného pomeru došlo k porušeniu práva garantovaného v článku 36 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky uvádza, že postupom žalovaného nedošlo k zásahu do základného ľudského práva a to práva na prácu, pretože podľa čl. 51 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa práva na prácu uvedeného v čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky možno len v medziach zákonov, pretože právo na prácu nie je absolútne, ale toto právo sa vykonáva v medziach zákona, ktorým je v danom prípade zákon o štátnej službe.

Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija v. Španielsko* a *Hiro Balani v. Španielsko*, oba z 09. decembra 1994, Annuaire, série A č. 303 A a č. 303 B).

V prejednávacom prípade je z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zrejmé, akými úvahami sa riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu v žalobe a prečo považoval námietky žalobcu za neopodstatnené. Preto možno považovať napadnutý rozsudok krajského súdu za dávajúci dostatočné záruky, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces a vzhľadom na účel a úlohu správneho súdnictva nebola dôvodná ani námietka žalobcu týkajúca sa nedostatočne zisteného skutkového stavu krajským súdom.

K ostatným námietkam žalobcu uvedených v odvolacom návrhu sa najvyšší súd plne stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vysloveným v rozhodnutí č. k. 3S/82/2011-91 (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), považujúc námietky žalobcu vo vzťahu k preskúmanej veci

za právne irelevantné.

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým - verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pracovnoprávného pomeru výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia - služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom - rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na to, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie, nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za nedôvodné, také ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.